

Panenko ležela ukrytá pod zeminou, ale hlavička jí vykukovala ven, obrácená k Árii obličejíkem, jako by čekala, až ji ze záhonu vysvobodí. Ária už zdálky viděla, že panenka má stejnou barvu očí jako ona. Lehla si na břicho a natáhla ruku, ale na panenku nedosáhla. Ária byla na svůj věk malá; každá jiná pětiletá holčička by tohle zvládla, pomyslela si. Prohlížela si sama sebe. Šatičky, které dostala minulý měsíc od otce, už vypadaly jako umazané od popela. A teď se válí v hlíně a všechno ještě zhoršuje. Z toho kouká průšvih.

Panenko měla jedno oko přivřené, ale když Ária konečně chňapla po dřevěném tělíčku a zatřásla jím, zase ho otevřela. Ária jí mrknutí oplatila. Potom se s panenkou přitisklou k hrudníku odplazila ze záhonu, stoupla si na špičky a oknem ze zahrady nahlédla do domu. Někde tam uvnitř byla Zahrá, a kdyby Árii viděla takhle ušmudlanou, zase by byl sekek mazec.

Áriin otec jezdil po kasárnách a vojenských táborech a byl už týden pryč. To znamenalo, že Zahrá jí dávala najíst jen jednou denně, protože taková žába si nic víc nezaslouží. Když se Zahrá nedívala, Ária jí občas kradla jídlo ze stolu.

Ária hopkala po dvoře s panenkou v ruce. Představovala si, že spáry v dlažbě jsou rokle, které musí přeskakovat. Kdykoli okraj rokle olízly lité plameny, vyskočila do výšky. Potom

běžela ke kašně na dvoře, aby se napila. Cementová nádržka stála nízko a Ária se v ní za horkých letních dnů ráda cachtala. Jenže sousedkám, které tam chodily mýt nádoby, se to nezamlouvalo. A když se o tom dozvěděla Zahrá, pěkně Árii seřezala, aby jí podobné lumpárny vyhnala z hlavy. Tentokrát sem Ária přišla s jasným úkolem: vymydlit novou panenku. Předstírala, že ji dostala od tatínka, kterému říkala *bóbó*, přestože všechny ostatní děti říkaly tatínkům *bábá*.

Klekla si u nádržky, stáhla panence špinavé šaty a namočila je do vody. Nechala je odmáčet a zatím panence prsty pročesávala zacuchané vlasy. Když s tím byla hotová, otřela panenku do vlastních šatů, do náprsenky, která byla nejméně špinavá. Potom vzala panenčiny šaty, zdobené podél skládů okvětními lístky. Mnula látku v ruku, jak to vídávala při praní dělat Zahrá. Jakmile byly šaty vyprané, panenku zase oblékla a opatrně ji položila schnout na trávu vedle kašny. Pak se natáhla vedle ní a usnula. Se sluncem nad hlavou snila o ženě, která jí řekla, že měla velké štěstí, když tu panenku našla, a že pokud si přeje, aby se z ní stala udatná bojovnice, nesmí myslet na hlad. Spala hluboce a zdálo se jí také o jiných věcech, například o lvech na poušti a nomádech v horách.

Árii probudilo zatahání za vlasy. Lekla se tak, že se zapomněla rozplakat. Zahrá jí vrazila facku hřbetem ruky, protože věděla, že to bolí víc než dlaní. Snubním prstenem jí poranila tvář a ranka teď mírně krvácela.

Z balkonu na protější straně dvora je pozoroval soused, pan Džahánpúr. Zmizel uvnitř, práskl za sebou dveřmi, ale vzápětí se vrátil s tlampačem. „Madam... madam, vaše chování se protiví Bohu. Radím vám, abyste...“

„Starejte se o své, chlape mizerná!“ vyjela Zahrá.

Pan Džahánpúr to nevzdal a z tlampače znovu zahřměl jeho hlas. „Madam, tímhle nic nevyřešíte.“

Zahrá se zarazila a přestala Árii bít. „Heďte se, vy spasi-teli, jednou je to můj fakan, takže si s ním budu dělat, co chci.“